

ligger, uden at man seer, hvad der skal træde istedet, paa samme Tid, som det fra alle Sider erkendes, at der maa staae Noget i Lovforslaget i saa Henseende. Det stemmer mere med den naturlige Forretningsgang at lade Bestemmelsen staae som den staaer nu, og saa see, hvad der kan komme frem til tredie Behandling. Kunde man saa til den Tid finde noget Andet, som var mere fyldestgørende for det ærede Udvalg, i dets Heelhed, saa skal jeg gjerne slutte mig dertil, men for Tiden finder jeg det rigtignok besynderligt, om man vilde udstemme, hvad der nu staaer.

Brock: Ja, hvad den høitærede Minister sluttede med, finder jeg fuldkommen rigtig. I det Dieblif, der ikke er stillet noget Ændringsforslag, og det dog antages, at Noget bør der staae, saa er det vist i sin Orden at stemme for Lovforslagets Ord saaledes, at det altsaa bliver staaende, at Bøndergodset skal taxeres med de Indskrænkninger, som nærværende Lovs § 21 medfører. Men den Tanke, jeg har udtalt, haaber jeg staaer klar og tydelig for det høie Thing; hele Forandringen vil jo være den, at der kommer til at staae: „som Bestemmelsen i Loven af 21de Juni 1854 medfører“, istedetfor at der staaer: „som denne Lovs § 21 medfører“. — Jeg skal tilføie, at det vides i dette Dieblif ikke, om Fleertallet i Udvalget deler min Anskuelse.

Scholer: Jeg er fuldstændig enig med den ærede Ordfører i at betragte dette Forslag under Nr. 13 som et Forslag, man ikke kan holde paa; thi det er jo fra Fleertallets Side stillet under den Forudsætning, at § 21 blev udstemt, men da nu § 21 er bleven staaende, vil jeg altsaa meget tilraade at stemme mod Forslaget. Skulde den sidste ærede Taler kunne hyde os Noget til 3die Behandling, der er bedre end det, der vil komme til at foreligge, naar Forslaget forkastes, saa kan man jo forandre det, der nu er blevet vedtaget; men for Diebliffet vilde jeg ansee det for meget uheldigt, om dette Forslag blev vedtaget.

Da ikke Flere begjærede Ordet, sluttedes

Forhandlingen angaaende §§ 10—20, og man gik til Afstemning.

1) Ændringsforslag af Udvalget under Nr. 8 til § 10:

Paragraphens andet Punctum affattes saaledes: „Hertil udfordres nærmeste Successors Samtykke eller i Mangel deraf Justitsministerens Billigelse.“

vedtoges med 28 Stemmer mod 8.

2) Lovforslagets § 10, der med den vedtagne Ændring var saalydende:

For at en saadan Overgang kan finde Sted, maa Besidderen, istedenfor den eller de frigjorte Eiendomme, sætte en Fideicommisscapital, lig den eller de paagjældende Eiendommens Taxationsværdi med det i § 15 bestemte Afdrag. Hertil udfordres nærmeste Successors Samtykke eller i Mangel deraf Justitsministerens Billigelse.

vedtoges eenstemmig med 43 Stemmer.

3) Ændringsforslag af Udvalget under Nr. 9:

§ 11 affattes saaledes:

„Forinden en Majoratsbesidder gjør Brug af den ham ved § 10 hjemlede Ret, maa han træffe Overenskomst med vedkommende Pant-havere om Berigtigelsen af den Pantgjæld, som paahviler den eller de Eiendomme, der ønskes frigjorte.“

De Majoratet paahvilende Legater, Apnager, Enkepensioner eller andre deslige uafselige aarlige Afgifter, vedblive at hæfte paa Fideicommisset og blive Eieren af den eller de frigjorte Eiendomme uvedkommende. Kun forsaavidt disse Byrder udelukkende paahviler den eller de enkelte Eiendomme, der ønskes frigjorte, uden at hæfte paa de øvrige Dele af Majoratet, ville de være at overtage af Eieren af den eller de frigjorte Eiendomme. I Tilfælde af Meningsforsjøl imellem Majoratsbesidderen og de Berettigede om den paagjældende Byrdes Beskaffenhed, saavel som hvor ellers Omstændighederne opfordre til særegne Bestemmelser angaaende dens fremtidige Sikkring, afgjør Justitsministeren det i saa Henseende Fornødne.